

Х И М Н Ъ

Като малка черупка, която не знае, де ще я изхвърли вълната разярена,
азъ се събудихъ една сутрина въ тази непозната страна —
съ носии странни, непонятенъ езикъ, и цвѣтя, които у насъ нѣматъ даже имена.
Но — бурята, която ме изхвърли тука, — да бжде благословена!

Първи день край океана — когато задъхани отъ прѣскитѣ на пѣната солена,
онѣмѣхме отъ възторгъ, а фарътъ отъ вълноломната стена
освѣти съ първия си лжчъ нашитѣ омагьосано притиснати лица и рамена,
и като звезда за моряцитѣ, засвѣтка въ далечината стѣмена, —

бжди благословенъ! Бжди всѣкога благословенъ и ти животъ, непостижимо великъ,
и ти, моя сждба мждроока, която ме кали съ изпитания дългогодишни—
за да ме подготвишъ и причастишъ съ този върховенъ мигъ!

Да бждатъ проклети устнитѣ ми, и моя вцепеняващъ се отъ агонията езикъ, —
ако въ смъртния ми часъ, срѣдъ риданията на моитѣ близки, сподавени и лишни, —
не благодарятъ и благославятъ, — Господи всевишни!